Statuia care nu se însuflețește

On Martie 21, 2019

Fii sublima trăire a ființei spirituale în lumea creată de tine, fără să pretinzi că ești altcineva decât ești în realitate.

Îmi place să admir grădinile oamenilor, cele îngrijite, pline de flori și copaci, cu aspect stilat, ordonat și totuși natural, spontan. Ele par să sugereze o incursiune în tainele unei arte care a trecut cu succes testul timpului. Mai cu seamă, ceva din mine pare să nesocotească curgerea vremii ori de câte ori observ un nou decor, un nou ansamblu florar, un leagăn mai deosebit, sau o combinație de nuanțe amplasată pe fiecare răsad în parte.

Cumva, mă simt în preajma unor artiști capabili să dea tabloului culoarea vie și vibrantă a mugurilor și a frunzelor armonizate între ele de o strategie a detaliului care surprinde și deconectează de la agitația zilnică, aducându-te în fața minunilor mărunte dar pline semnificație ale prezentului.

A admira este prima operă a lui "a analiza". Observ persoana care se ocupă de grădină, atenția fiindu-mi îndreptată spre uneltele cu care lucrează, spre materialele pe care le are la îndemână, dar mai ales la modul cum își meșterește propriile decorațiuni. Creativitatea există doar în cazul unui artist însuflețit de mâinile sale care știu să atingă grațios fiecare fir de iarbă, fiecare rămășiță de frunză, cu acea delicatețe cu care întinzi cu pensula culoarea pe șevalet.

Fiecare fir de iarbă și fiecare frunzuliță are locul ei în grădină. Unii își meșteresc viziunea personală asupra plantelor aranjându-le ca într-un puzzle, fără nici o preocupare pentru contradicții.

Leadership: Lupți să păstrezi aparența imaginii unei fericiri închipuite, așa cum trebuie ea făurită de un artist al naturii, chiar dacă asta te macină pe dinăuntru mai mult decât ai fi dispus să recunoști vreodată?

Zilele trecute am văzut un bătrânel care dădea indicații servitorului său credincios: fă asta, fă cealaltă, asta e frumos, asta nu, etc. E un fel de parodie să observi un individ care arată cu degetul, dar nu posedă rara capacitate de a transforma realitatea într-un vis, și visul într-o realitate. Dar bătrânelul, același pe care îl văd mereu fără ca el să mă observe, nu pune niciodată mâna pe greblă, nu tunde trandafirii, nu plantează, nu sapă, n-ai să-l vezi vreodată împingând o roabă.

Adevărata lui fericire lui constă în a-și etala imensa apreciere pentru frumos, dar fără să simtă experiența și farmecul gustului pentru frumosul purtat de artă, fără să-și poată exprima sensibilitatea artistică printr-o practică materială și spirituală. El filmează într-un domn onorabil, admirator al celor mai fine arte, dar îi lipsește acea continuă frământare a mâinilor murdare de pământ, îi este total necunoscută acea mișcare expresivă a mâinilor mânjite de culoare, îi lipsește capacitatea de a lucra fără pauză până seara târziu.

Nici măcar stropitul florilor nu pare inclus în "palmaresul" său de competențe. Există altcineva plătit special pentru toate treburile astea delicate. Dumnealui a descoperit facebook-ul. Se mulțumește să facă fotografii, rod al unei înșelătorii subtile, o confirmare falsă a modului său de a fi, ca și când ar fi tare priceput în ale grădinăritului. Dar totul numai de dragul fanilor și al like-urilor.

Arta și știința sunt unite de una și aceeași funcție determinativă: de a crea prin uimitoarea forță a naturii dispusă a se lăsa transformată de experiență spirituală a omului.

Domnul acesta își găsește refugiul în condiția de mare iubitor al naturii, dar în străfundul inimii lui șade copia palidă a unei statui fără viață, chiar dacă nu și-ar recunoaște niciodată ignoranța față de concretul vieții și al creației divine, chiar dacă nu și-ar recunoaște niciodată limitele propriei importanțe pe care încearcă s-o exercite cu o mare autonomie.

Bineînțeles, nu doresc să aduc argumente vizavi de caracterul ce-l trădează enorm pe acest om molatic și fără vlagă, căci la fel cum știi să te ocupi de grădina ta, tot la fel știi să le faci și le-ai făcut pe toate în viață.

Dar mai rău decât atât este că omul acesta n-a învățat să comunice cu natura după atâția ani de viață, el nu poate să simtă efemerul florii de cireș, nu poate să simtă atingerea pământului ca pe o blândă binecuvântare, nu poate să frământe pământul în palme ca pe un aluat sau să simtă vibrațiile pământului sub talpa desculță. Iar acest lucru este mai important decât orice funcție de conducere.

Domnule, nu cumva să murdărești mănușile cu care lucrează grădinarul tău. Iar un grădinar bun nu lucrează cu mănuși.

Leadership: Poți percepe imaginea propriei ființe ca pe un semn că ai intrat într-o lume în care trebuie să știi de la început unde să cauți o asigurare a împlinirii idealurilor pe care le porți în suflet?

Grădinarul comunică cu natura și poate modifica codul personalizat al unui decor nu atât pentru că îi stă în puteri să "lase să se vadă ceva făcut cu mâna lui", ci pentru că își manifestă grija pentru mediul înconjurător fără să se concentreze asupra veritabilului mod de funcționare a reprezentației de tipul "one man show" pentru trecătorii spectatori.

Un grădinar adevărat nu se folosește de ispitirile aparențelor ca să însuflețească viul, operele naturii, după chipul și asemănarea sa, ci rămâne fidel unei estetici a virtuților de căpătâi: pragmatism, eficiență, fidelitate, sensibilitate, afecțiune, hărnicie, îndemânare, etc.

În leadership este important să privim imaginea grădinarului ca pe un îndemn la o gândire mai profundă asupra transformării lucrurilor care nu își încheie ciclul de viață, ci compun acea realitate a eternului "Acum" la modul unei trăiri personalizate prin atitudinea de îngrijitor al unui loc al virtuților.

Idealul pe care liderul îl poartă în suflet este același pe care mi l-aș dori atins de un grădinar: să rezoneze cu puterea spirituală a creației realizată din efort și suflet.

Cel fel de grădinar de suflete umane este acela care nu simte ceea ce simt plantele înzestrate cu puterea să crească din semințele sădite cu mâna sa?

Aici nu trebuie pus accentul doar pe trăsăturile omului, ci pe trăsăturile caracteristice ale disciplinei muncii pe care el o depune, evidențiată prin plantarea și îngrijirea florilor din propria grădină. Grija față de natură, grija față de Creație, grija față de condițiile de mediu, respectul față de rânduielile unei bune gospodării, respectul față de frumos, respectul față de lucrul bine făcut, atenția la detalii, atenția față de bogăția naturii și față de varietatea ei de manifestări.

Leadershipul trebuie privit ca metodă supremă a activității de grădinărit, ca modalitate de control și perfectare a naturii.

Totodată, tema grădinăritului se plasează în centrul unei problematici mai largi, legată de puterile asociate imaginii unei fericiri netulburate, împlinite, acea de a contribui la realizarea unui decor încântător care să conțină o recompensă morală, sufletească, nu unul care să te ridice la înălțimea unui piedestal (ieșitul în evidență) care în esență e foarte șubred.

Imaginea fericirii poartă în ea posibilul vid al unei vieți ratate, al unei înșelătorii, dacă gradina devine un teritoriu al duplicității.

Leadership este o descifrare a vieții în direcția abordării condiției omului care nu se mulțumește să cunoască doar ceea ce vede cu ochii lui, ci care este capabil să surprindă prin filtrele voinței și ale sensibilității întreaga esență a Creației transpusă într-o grădină făcută cu mâna sa.

Statuia care nu se însuflețește evidențiază personalitatea omului care nu a cunoscut niciodată acea senzație de înviorare, de statornică bună dispoziție, de permanentă limpezire a gândurilor, datorată apropierii de nucleul vieții care îl constituie: "o intervenție artistică în natură cu scopul de a redescoperi frumosul, la o altă scară".

Chiar dacă ar ști să vorbească (ca din cărți) despre artă, un asemenea om nu va fi capabil niciodată să producă arta, pentru simplul motiv că nu poate să îmbrățișeze nemărginirea și profunzimea Naturii. Avem atât de multe de învățat de la natură. Să simțim înainte de a cuprinde...

Bine scria cineva la un moment dat: *„Natura este cel mai expresiv model ce poate poza unui artist; acesta trebuie să se îndepărteze de artificial și să capteze naturalul. În acest caz, artistul este «fiul rătăcitor» care se întoarce acasă, la Mama Natură și Dumnezeu Tatăl".*

Source: https://neculaifantanaru.com/statuia-care-nu-se-insufleteste.html